

Overbevisende scenekunst

VELLYKKET: Opera Bergen har skapt vakker opera på DNS, med sin tolkning av Rachmaninovs «Den gjerrige ridder» og Puccinis «Gianni Schicchi», mener vår anmelder. I sistnevnte er det Anooshah Golesorkhi (til v.) som bærer tittelrollen, Isabela Matula har rollen som hans datter Lauretta, Vadim Zaplechny er Rinuccio, og Tone Kvam Thorsen synger rollen som Zita.

FOTO: EIRIK BREKKE

klassisk opera

Sergej Rachmaninov: «Den gjerrige ridder» og Giacomo Puccini: «Gianni Schicchi»

Opera Bergen

Solister: Evgeny Polikanin, Vadim Zaplechny, Anooshah Golesorkhi, Izabela Matula, Tone Kvam Thorsen, Sylvia Skeie Vik, Robert Juvik, m.fl.

Regi: Rocc, Iys Jens Lange

Opera Bergens Orkester

Dirigent: Anne Randine Øverby

Den Nationale Scene

Den Nationale Scene er vakker ramme for russisk og italiensk opera

Er det mulig å få noe ut av en opera som fremføres på russisk uten noen form for oversettelse?

Opera Bergens fremføring av Sergej Rachmaninovs «Den gjerrige ridder» på DNS viste at dette ikke bare er mulig, men faktisk kan gi stort utbytte. Et elegant utformet programhefte ga en konsentrert innholds-oversikt som sikkert var til stor hjelp for dem som ikke kjente operaen. I tillegg fikk man oppleve en scenekunst som var svært overbevisende i sin handlingsbeskrivelse. For Polikanin, Zaplechny, Kraetz og Ranghilof er ikke bare fremragende sangere, de er også overbevisende skuespillere, med mimikk og kroppsspråk på et nivå vi sjelden opplever. Når Polikanin som den rike baronen iaktar sine skatter, gjemt i mørket, er ansiktsuttrykket fordreid i skremmende grådighet. I neste øyeblikk uttrykker ansikt og kropp dyp fortvilelse i selvransakelsens øyeblikk.

Det er bare disse fire på den kalde og mørke scenen. Den tsjekkiske regissøren, som bare kaller seg Rocc, skaper et mesterverk i scenekunst med de enkleste hjelpemidler. Når

Polikanin i sin store monolog peker på sine skattkister er det ingen der, men vi ser dem tydelig for oss. Lyssende og tomme billedrammer senkes ned i mørket og skinner som gull når Polikanin grådig beundrer sin billedskatt.

De fire mannlige sangerne forløser Roccs enkle men dristige regi, og i tillegg synger de alle aldeles praktfullt. Opplevelsen blir stor fordi den sceniske og musikalske formidlingen smelter harmonisk sammen. Og på det musikalske plan er artikulasjon, intonasjon og frasering helt krystallklar.

I et folketomt Bergen hadde Opera Bergen greid å samle et stort publikum på en vakker torsdagskveld. Ikke fullsatt, men godt besøkt. Og med Puccinis Gianni Schicchi var tilbudet variert. Opera Bergen kombinerer forbilledlig store utenlandske artister med lokale krefter. Selvfølgelig er det stor forskjell på alle plan mellom de profesjonelle og amatørerne, men helhetsinntrykket blir akseptabelt. Det er viktig at amatører på alle plan får delta. Opplæring, inspirasjon og utvikling er stikkordene.

I Puccini er det liv og bevegelse i regien, og Rocc viser at han føler seg hjemme i et tradisjonelt scenisk miljø. Det er interessant at DNS igjen viser seg godt egnet til opera i mindre format. Akustikken er god, best i parkett, med god balansen mellom scene og orkestergrav. På galleri blir orkesteret noe sterkt mens sangerne ikke høres så godt.

Forstillingen fortsetter og Opera Bergen har igjen gitt et godt forbedret bidrag til det bergenske operamiljø.